

BABYLON BERLIN | DEN VÅTA FISKEN

VOLKER KUTSCHER

BABYLON BERLIN

Den våta fisken

Översättning Ola Wallin

ERSATZ

© 2007, 2008, Verlag Kiepenheuer & Witsch
GmbH & Co. KG, Köln, Tyskland
© 2018 Ersatz, Stockholm
Originaltitel Der nasse Fisch
Översättning från tyska Ola Wallin
Omslag Sandstone Press Ltd
Grafisk form & sättning Ola Wallin
Tryck Spindulys, Litauen 2018
ISBN 978-91-87891-86-1

www.ersatz.se

Spree-Aten har dött
och Spree-Chicago växer fram.

WALTHER RATHENAU

But you can't always get what you want
But if you try sometimes you might find
You get what you need

ROLLING STONES

Del I.

Den döde mannen i Landwehrkanalen

28 april till 10 maj 1929

I.

När kommer de tillbaka? Han lyssnade. I mörkret växte minsta ljud till ett helveteslarm, den tystaste viskning blev till ett vrål, själva tystnaden dånade i öronen. Smärtan drev honom halvt från vettet, han måste skärpa sig. Sluta lyssna på det outhärdliga ljudet från dropparna. Dropparna som föll mot det hårda, fuktiga golvet. Han visste att det var hans eget blod som droppade där mot betongen.

Han hade ingen aning om vart de hade fört honom. En plats någonstans där ingen kunde höra honom. Hans skrik hade inte bekommit männen, de hade räknat med dem. En källare, antog han. Eller en lagerlokal? Hur som helst ett fönsterlöst rum. Hit trängde inget dagsljus, bara ett svagt återsken av en lampa. Den sista resten av samma sken som han hade sett på bron, där han stått försjunken i tankar och betraktat lyktorna på tåget som försvann i fjärran. Tankar på planen, tankar på henne. Sedan slaget och fallet in i mörkret. Mörkret som inte hade lämnat honom sedan dess.

Han darrade. Bara repen runt armbågarna höll honom uppe. Fötterna kunde inte bära honom, de fanns inte längre, de var bara smärta, precis som händerna som inte längre kunde hålla i något. Han lade den sista resten av sin kraft i armarna och undvek att röra vid golvet. Repet skavde. Hela kroppen svettades.

Bilderna kom hela tiden tillbaka, de gick inte att förtränga. Den tunga hammaren. Handen, fastbunden vid stålbalken här. Ljudet från knotorna som krossades. Hans egna knotor. Den outhärdliga smärtan. Skriken som smälte ihop till ett enda stort skrik. Medvetlösheten. Och sedan uppvaknandet ur nattens mörker: smärtvågorna från kroppens extre-

miteter. Men de trängde inte in i hans själ, den hade han lyckats värna.

De hade lockat med smärtlindrande droger. De ville bryta ner honom, han måste kämpa för att stå emot lockelsen. Ljudet av det egna språket hade nästan fått honom att ge efter. Men rösterna var hårdare än han mindes dem. Mycket hårdare. Kallare. Ondare.

Svetlanas röst hade talat samma språk, men vad annorlunda den klingade! Rösten hade svurit kärlek och avslöjat hemligheter, rösten hade andats förtrogenhet och löften. Ja, rentav blåst liv i den ljusa staden igen. Staden som han hade lämnat. Han hade aldrig kunnat glömma den, ens i denna främmande stad. Den var och förblev hans hemstad. En stad som förtjänade en bättre framtid. Ett land som förtjänade en bättre framtid.

Hade hon inte velat detsamma? Jaga bort brottslingarna som gripit makten där borta. Han mindes natten, den sömnlösa natten i hennes säng, en varm sommarnatt för en evighet sedan. Svetlana. De hade älskat och anförtrott varandra sina hemligheter. Och förenat dem till en enda stor hemlighet för att kanske kunna förverkliga sina drömmar.

Allt hade fungerat perfekt. Men någon måste ha förrått dem. Man kidnappade honom. Och Svetlana? Om han bara visste vad som hade hänt med henne. Fienderna fanns överallt.

De förde honom till den här mörka platsen. Frågorna förutsåg han innan de ens hade uttalats. Han svarade utan att röja något. Och de märkte det inte ens. De var dumma. Förblindade av girighet. Tåget närmade sig redan, det fick de inte veta. Aldrig i livet, planen stod precis inför sin fullbordan. Han hade tittat in i deras ögon innan de slog och bara sett girighet och dumhet.

Det första slaget var det värsta. Alla därefter bara förde lade smärtan.

Insikten om dödens oundviklighet hade stärkt honom. Den hade hjälpt honom att uthärda tanken att han aldrig mer skulle kunna gå, aldrig mer skriva, aldrig mer röra vid henne. Nu var hon bara ett minne, det måste han acceptera. Men minnet skulle han aldrig förråda.

Jackan. Han måste ta sig till jackan. Nästan omöjligt. Han hade en kapsel i den. Som alla andra som bar på hemligheten som inte fick hamna i fiendens händer. Han hade reagerat för sent och inte upptäckt fällan, annars hade han redan bitit sönder kapseln. Men nu låg den insydd i fodret. I jackan där på stolen som knappt gick att urskilja i mörkret.

De hade inte bundit fast honom. När de hade krossat händerna och fötterna hängde de honom helt enkelt i repen så att det skulle bli lättare att bearbeta honom så snart smärtan hade fått honom att komma till sans igen. De hade inte lämnat kvar någon vakt, så säkra var de på att ingen kunde höra hans skrik. Han visste att detta var sista chansen. Drogerna började ge efter. Snart skulle smärtan bli outhärdlig, och kanske skulle han förlora medvetandet igen om han släppte taget om repet. Hur länge? Tanken på den kommande smärtan påminde om den redan genomlidna och gjorde honom alldeles kallsvettig.

Han hade inget val.

Nu!

Han bet ihop, slöt ögonen och sträckte på armarna – armågarna gled av repet och hela kroppen föll. De blodiga klumparna som en gång varit hans fötter träffade golvet först. Han skrek redan innan han dunsade emot betonggolvet med överkroppen och det chockartade nedslaget drev upp smärtan till samma nivåer som förut också i händerna. Förlora inte medvetandet nu! Skrik bara, men håll dig över ytan, dyk inte ner i djupet! Han kröp ihop på golvet, kraftigt flämtande tills smärtvågorna lagt sig en smula. Han hade klarat det! Nu låg han på golvet och kunde röra sig.

Långsamt hasade han fram på armbågarna och knäna, han lämnade ett blodspår efter sig över golvet.

En kort stund senare var han framme vid stolen och drog ner jackan med tänderna. Otåligt lade han sig över plagget, fixerade det med höger armbåge och slet upp fodret med tänderna. Smärtan fick honom bara att bita och rycka ännu mer rasande. Till slut brast fodret med ett högt ratsch.

Plötsligt började han gråta. Minnet hade kastat sig över honom som ett svultet rovdjur. Minnet av henne. Han skulle aldrig få träffa henne igen. Det hade han förstått i samma stund som fällan slog igen, men plötsligt insåg han så brutalt hur mycket han älskade henne! Så oändligt mycket!

Långsamt samlade han sig igen. Tungan sökte efter kapseln, det smutsiga fodret smakade illa, men till slut fick tungan fatt i den hårda, hala kapseln. Med framtänderna drog han försiktigt ut den ur fodret. Så där! Nu låg den i munnen. Kapseln som skulle göra slut på alltihop. Ett triumfatoriskt leende for över det förvridna ansiktet.

De skulle inte få veta någonting. De skulle skylla på varandra. Idioter.

Han hörde en dörr slå igen där uppe. Ljudet dånade som åska i mörkret. Fotsteg mot betong. De kom tillbaka. Hade de hört honom skrika? Tänderna höll ett stadigt grepp om kapseln, beredda att bita till. Nu var han färdig. Nu kunde han göra slut på det här, när som helst. Han väntade ännu en liten stund. De måste komma in först. Han ville avnjuta sin triumf till sista giftdroppen.

De måste se det! De skulle stå där och hjälplöst se på när han kom undan.

Han blundade när dörren for upp och ett starkt ljus trängde in i mörkret. Då bet han. Med ett tyst krasande sprack glaskapseln i munnen.

Mannen påminde lite om kejsar Vilhelm II. Den markanta mustaschen, den vassa blicken. Precis som på porträtten som hängde i stugan hos varje god tysk på kejsartiden – och som fortfarande inte tagits ner här och var, trots att kejsaren hade abdikerat för över tio år sedan och numera odlade tulpaner i Holland. Samma mustasch, samma blixttögon. Fast där upphörde också likheterna. Den här kejsaren bar ingen pickelhuva – den hängde på sängstolpen med sabeln och uniformen. Ja, mannen bar inte på någonting utom sin lockade mustasch och en imponerande erektion. Framför honom stod en inte mindre naken kvinna på knä, välsignad med yppiga kurvor, och visade uppenbarligen tillbörlig respekt för den kejsarliga spiran.

Rath bladdrade håglöst bland fotografierna vars egentliga syfte var att väcka köttets lusta. Andra bilder visade den kejsarliga dubbelgångaren och hans lekkamrat i full aktion. Hur kropparna än kombinerades stod den slående mustaschen alltid i blickfånget.

»Fy, vilket snusk!«

Rath vände sig om. En konstapel stod bakom honom och såg över hans axel.

»Det där snusket«, fortsatte konstapeln och ruskade på huvudet, »är majestätsbrott, förr i världen hade det blivit tukthus.«

»Kejsaren verkar inte särskilt kränkt«, sa Rath. Han slog igen mappen med fotografierna och sköt undan den på det rangliga skrivbordet som hade ställts till hans förfogande. En ond blick underifrån kasken. Den blåuniformerade vände på klacken utan ett ord och gick tillbaka till sina kolleger. Åtta konstaplar stod i rummet och samtalade tyst, de flesta värmde sina händer mot en kaffekopp.

Rath såg på dem. Han visste att konstaplarna på 220:e

vaktdistriktet för närvarande hade annat för sig än bistå en kriminalare från Alex. Om tre dagar skulle det hetta till. På onsdag var det första maj och polismästare Zörgiebel hade förbjudit alla demonstrationer i Berlin den dagen, men kommunisterna tänkte marschera trots förbudet. Poliskåren var skärrad. Det gick rykten om en planerad statskupp: bolsjevikerna tänkte leka revolution och upprätta Sovjet-tyskland med tio års försening. Och på 220:e vaktdistriktet var polisen mer skärrad än i de flesta andra Berlindistrikt. Neukölln var en arbetarstadsdel. På sin höjd var det nog bara Wedding som var ännu rödare.

Konstaplarna tisslade och tasslade. Då och då kastade någon konstapel en förstulen blick mot kriminalkommisarien. Rath knackade ut en Overstolz ur paketet och tänkte cigaretten. Ingen behövde tala om för honom att han var lika välkommen här som Frälsningsarmén på en nattklubb. Det märktes ändå. Sedlighetsroteln åtnjöt inget vidare rykte i poliskretsar. Fram till för två år sedan hade E-rotelns huvudsakliga uppgift varit att övervaka prostitutionen i staden. Alltså ett slags byråkratisk hallickverksamhet, eftersom bara registrerade prostituerade hade rätt att utöva sitt värv i staden. Och det var många tjänstemän som skamlöst utnyttjade detta ojämlika beroendeförhållande. Tills en ny lag om bekämpning av könssjukdomar gjorde att sedlighetsrotelns uppgift i stället hamnade hos de hälsovårdande myndigheterna. Sedan dess tog E-roteln hand om illegala nattklubbar, hallickar och pornografi, men dess rykte hade knappast förbättrats ett dugg. Tjänstemännen framstod fortfarande som lika smutsiga som snusket de hanterade å yrkets vägnar.

Rath blåste ut rök över skrivbordet. Från kaskarna på krokarna i garderoben droppade det regnvatten på lino-leumgolvet, samma gröna linoleum som i kriminalpolisens lokaliteter på Alexanderplatz. Hans grå hatt stack ut som

en främmande kropp bland all den svarta lacken och de skinnande polisstjärnorna, precis som rocken mitt i raden av blå konstapelkappor. En civilare bland idel uniformerade.

Kaffet i den buckliga emaljkoppen som de ställt fram åt honom var äckligt blask. Inte heller på 220:e vaktdistriktet kunde man koka kaffe. Och varför skulle det vara annorlunda i Neukölln än på Alex? Ändå tog han ännu en klunk. Han hade inget annat att göra. Det var hans enda uppgift här: att vänta. Vänta på ett telefonsamtal.

Han tog upp mappen från bordet igen. Bilderna av Hohenzollernas och de andra preussiska berömdheternas dubbelgångare som fångats i entydiga positioner hörde inte till det vanliga skräpet. Inget dassigt tryck utan prima fotokopior av högsta kvalitet, perfekt ordnade i en mapp. Den som köpte detta fick nog punga ut med några mark, det här var för de bättre kretsarna. På stationen Alexanderplatz hade en ambulerande tidskriftsförsäljare sålt bilderna bara några steg från polispresidiet och E-rotelns kontor. Mannen upptäcktes av en patrull enbart för att han förlorade nerverna. De båda konstaplarna ville bara göra försäljaren uppmärksam på att en harmlös illustrerad tidskrift hade trillat ner från lådan som han bar på magen, men när de närmade sig kastade han ifrån sig hela sortimentet och lade benen på ryggen. Tillsammans med tidskrifterna flög det pornografiska bilder i höggglansiga kopior kring de röda öronen på de unga konstaplarna. Deras beundran för fotomodellernas färdigheter fick dem nästan att komma av sig i jakten på den flyende försäljaren. Och när de äntligen upptog förföljelsen hade mannen försvunnit i virrvarret av byggarbetsplatser runt Alex. På presidiet en liten stund senare blev öronen ännu rödare när de båda konstaplarna lade fram sitt fynd på Lankes skrivbord och rapporterade. Chefen för E-roteln kunde bli mycket ljudlig av sig. Kriminalråd Werner Lanke företrädde åsikten att vänlighet kunde

undergräva hans auktoritet. Rath mindes fortfarande hur hans nya chef hade hälsat honom fyra veckor tidigare.

»Jag vet att ni har goda kontakter, Rath«, hade Lanke fnyst, »men om ni tror att ni inte behöver smutsa ner era händer för den sakens skull, då tar ni miste! Här skonas ingen! Särskilt inte en karl som jag inte har bett om!«

Nu hade han nästan lagt den första månaden på E-roteln bakom sig. Tiden kändes som ett straff. Och var det kanske också, trots att det inte var fråga om någon degradering, bara en förflyttning. Han hade blivit tvungen att lämna Köln och mordkommissionen, men han var fortfarande kriminalkommissarie! Och tänkte inte stanna på sedlighetsroteln någon längre tid. Han fattade inte hur Onkeln stod ut, men kollegan verkade rentav gilla jobbet på E.

Överkommissarie Bruno Wolter, som de flesta kallade *Onkeln* för hans gemytliga sätt, ledde både utredningsgruppen och dagens razzia. På gården utanför stod manskapsbussen, där Wolter gick igenom detaljerna i den planerade aktionen med de båda damerna från den kvinnliga kriminalpolisen och med gruppchefen. I vilket ögonblick som helst skulle det braka loss. De väntade bara på telefonsamtalet från Jänicke. Rath såg framför sig hur färskingen satt i den kvava lägenheten som beslagtagits för övervakningen av ateljén – med kikaren i ena handen och den andra darrande över telefonluren. Kriminalassistent Stephan Jänicke hade också kommit till sedlighetsroteln så sent som i början av april, *nyfallen från eken*, retades Wolter ibland eftersom Jänicke kom direkt till tjänsten vid Alex från polisskolan Eiche. Den blonda, ordkarga östpreussaren blev inte sårad av den äldre kollegans skämtsamma pikar, han tog sitt yrke på största allvar.

Telefonen på skrivbordet började skrälla. Rath fimpade och grep den svartglänsande luren.

Manskapsbussen stannade utanför en stor hyreskasern på Hermannstrasse. De förbipasserande sneglade ogillande på de unga beredskapspoliserna som hoppade ner från flaket. Polisen var illa sedd i den här stadsdelen. Inne i det halvdunkla portvalvet som ledde till bakgårdarna väntade Jänicke med händerna begravda i rockfickorna, kragen upp-vikt och hatten nedtryckt över pannan. Rath måste hålla sig för skratt. Jänicke tog i så att han sprack för att se ut som en kallhamrad storstadssnut, men de rosiga kinderna avslöjade honom genast som gossen från landet.

»Det är säkert ett dussin personer i ateljén«, sa färskingen och försökte hålla jämna steg med Rath och Wolter. »Jag såg en Hindenburg, en Bismarck, en Moltke, Vilhelm ettan och tvåan, och till och med gamle Fritz.«

»Och några tjejer också, hoppas jag«, sa Onkeln och styrde stegen mot den andra bakgården. De båda damerna log syrligt. Civilarna och tio uniformerade följde med överkommissarierna till det andra gårdshuset. Inne på gården spelade fem pojkar fotboll med en plåtburk. När de fick syn på polisuppådet slutade de spela medan burken snurade en sista skramlande piruett. Wolter lade pekfingeret över läpparna. Den äldste gossen på elva, tolv år nickade stumt. Någonstans där uppe stängdes ett fönster. *Fotoateljé Johann König, fjärde våningen*, meddelade en mässingsskylt vid husporten.

Onkeln hade blivit tvungen att pressa en av sina många angivare för att komma König på spåren, då fotografen var okänd hos polisen. Han framställde prissvärda passfoton åt Neuköllns föga penningstarka kundkrets, emellanåt också de obligatoriska familjefotografierna: spädbarn på isbjörnsfäll, barn med skolväska, bröllopspar och vad kunderna annars önskade. Ännu hade han inte visat sig vara någon snuskhummer. Inga tidigare straff. Men en notering fanns det ändå. En politisk. Man behövde inte ha begått ett brott

för att väcka polisens intresse. Rath hade fått idén att gå igenom det omfattande registret på avdelning IA, den politiska roteln, och där hittat en notering som legat och slumrat i tio år: 1919 hade man registrerat en viss Johann König som anarkist och hedrat honom med ett eget om än fåordigt kartotekskort. Efter revolutionsmånaderna hade fotografen inte utmärkt sig politiskt igen – som så många andra hade han dragit sig tillbaka till det privata. Men nu hade den uppenbara antipatin mot Preussens ädlare kretsar ändå resulterat i trubbel med lagen. Inte så konstigt, tänkte Rath, med ett kungligt namn som König kan det bara sluta illa om man är emot monarkin.

En ung beredskapspolis verkade gå i liknande tankar.

»Kejsaren knullas hos kungen«, skämtade han och såg sig omkring med ett nervöst leende.

Ingen skrattade. Wolter placerade lustigkurren utanför gårdshusets port, medan resten av truppen tassade upp för det halvdunkla trapphuset där bara en smula dagsljus föll in. Någonstans i huset skralade en radio schlagermusik. På andra våningen öppnades en dörr på glänt, en gråhårig liten gumma stack ut näsan genom springan och drog snabbt in den igen när hon såg polisuppådet – två kvinnor och tolv män som knappt gav ett ljud ifrån sig. Högst upp, framför den sista dörren, stannade de. *Johann König, fotograf* stod det på en skylt, visserligen inte graverat i mässing den här gången, utan tryckt på en gulnad pappskylt som börjat bukta sig. Wolter sa ingenting, gav bara insatsledaren en hastig blick och lyfte höger pekfinger mot läpparna. Nu hördes bara radion och ett avläggset tutande från en bil på gatan. Det hade räckt med en kraftig spark för att få upp dörren, men Wolter knuffade undan gruppchefen. Rath såg hur Onkeln tog upp en dyrk ur rockfickan och stack in i låset. Han behövde inte ens fem sekunder för att dyrka upp det. Innan Wolter stötte upp dörren drog han sitt tjänstevapen.

De andra följde hans exempel. Bara Rath lät sin Mauser vara. Efter incidenten i Köln hade han svurit på att aldrig mer röra ett vapen, om det gick att undvika. Han lät sina beväpnade kolleger gå före och stannade vid dörren. Därifrån iakttog han den absurda scenen som utspelade sig i ateljén när poliserna klev in i det stora rummet.

På en grön kanapé kämpade en muskulös Hindenburg med en naken kvinna som avläggset påminde om Mata Hari. Bredvid stod en uniformerad beväring med pickelhuva. Om han var den nästa på tur att roa sig med Mata Hari eller om han skulle utföra sexuella tjänster åt sin generalfältmarskalk gick inte att avgöra. De andra artisterna, varav hälften var nakna, iakttog soffscenen som lystes upp av några strålkastare och samtalande upphetsat sinsemellan. En man med getskägg hukade bakom en fotoapparat och gav order åt generalfältmarskalken.

»Vrid på Sophies rumpa lite mer mot mig ... lite till. Så ja, nu är det bra. Stå stilla, ooch ... där satt den!«

Och så hade han ännu ett fotografi i lådan. Underbart! Det perfekta bevismaterialet. Ingen i det illustra sällskapet hade märkt att ett dussin poliser hade kommit in i ateljén med dragna pistoler. De unga beredskapspoliserna sträckte på halsarna för att se bättre och makade sig längre in i rummet. Plötsligt hördes ett slammer: en strålkastare hade knuffats omkull i trängseln.

Samtalen tystnade tvärt. Alla ansikten vändes mot dörren, i samma ögonblick stelnade minerna. Det var bara Hindenburg och Mata Hari som inte lät sig störas.

»Det är polisen! En räd!« ropade Wolter. »Alla följer med till presidiet! Motstånd är meningslöst! Låt allt ligga där det ligger! Särskilt om det ser ut som ett vapen!«

Nu tittade också Hindenburg och Mata Hari upp. Ingen kom på tanken att göra motstånd. Några händer lyftes, andra skyldde tafatt sina kön. De fyra kvinnorna i ateljén var

nakna eller nästan nakna. De kvinnliga poliserna kastade yllefilter över deras axlar, sedan började de första handklovarna klicka. König muttrade något om erotik och konstens frihet, men tystnade genast när Wolter sa åt honom att hålla käften. Sedan var det prominensernas tur. Bismarck – klick. Fredrik den store – klick. Gamle Fritz fick faktiskt tårar i ögonen när man slog honom i järn. Alla togs om hand i tur och ordning. Hindenburg och Mata Hari hämtade man från kanapén. En lätt match för de unga beredskapspoliserna. Och roligt hade de.

Rath hade sett tillräckligt och gick ut i trapphuset. Det var inte längre någon risk att någon skulle komma undan. Han ställde sig vid räcket och tittade ner. Hatten hade han tagit av sig, händerna lekte med det grå filttyget. Nu återstod bara förhören på presidiet. Mycket arbete bara för att sätta dit några råttor som förtjänade sitt levebröd på att fotografera andra som knullade och sårade nationella känslor. Männen bakom alltihop, de som tjänade storkovan på de här affärerna, skulle de aldrig komma åt, i stället måste några arma satar hamna bakom galler igen. Lanke kunde inhösta lite beröm när han rapporterade för ledningen och allt skulle förbli vid det gamla.

Rath måste anstränga sig för att se någon som helst poäng. Inte för att han försvarade pornografi. Nej, men han kunde inte heller bli särskilt upprörd. Världen var nu en gång sådan sedan den spruckit i sina fogar. År 1919 hade revolutionen vänt upp och ner på alla moraliska värden, 1923 gjorde inflationen detsamma med de materiella. Fanns det inte viktigare saker för polisen att göra? Upprätthålla ordning och reda, till exempel, och se till att ingen slog ihjäl någon annan och kom undan ostraffad? I en mordkommission visste han varför han arbetade vid polisen. Men i sedlighetsroteln? Vem brydde sig om några porrfilmer mer eller mindre? Kanske de självutnämnda moralapostlarna

som funnit sin plats också i republiken, men till dem hörde han alltså inte.

Ljudet av en spolande toalett avbröt hans funderingar. En halv trappa ner öppnades en dörr. En mager man som just drog upp hängslena över skjortan hajade till när han fick syn på Rath där uppe vid räcket. Kommissarien kände igen nunan. Ansiktet som saknades i samlingen. Den spetsiga mustaschen, ögonen som med ens verkade mer överraskande än stränga. Den falske Vilhelm tvåan behövde inte en sekund för att fatta galoppen. Med ett språng var han över räcket och hoppade ner en halv våning. I raskt stackato dundrade fotstegen nerför trappan. Rath satte efter. Instinktivt. Han var snut, han jagade brottslingar. Och nu jagade han en brottsling vars brott bestod i att han liknade en abdikerad kejsare och låtit sig fotograferas medan han pippade. Rath hann inte varsko sina kolleger. I trapphuset var det så dunkelt att man knappt såg trappstegen. Han lika mycket snubblade som sprang. Till slut kom han ner till bottenvåningen. Dagsljuset bländade. Han sprang nästan in i beredskapspolisen som just höll på att resa sig från marken.

»Var är han?« frågade Rath, och den unge reservpolisen som fem minuter tidigare skämtat om den kopulerande kejsaren nickade skuldmedvetet mot Hermannstrasse.

»Jag tar hand om den flyende. Gå och rapportera!« röt Rath. Sedan skyndade han ut genom porten till Hermannstrasse.

Det hade slutat regna, men den svarta asfalten glänste fortfarande. Utanför huset stod en »Grön Minna« – polisbussen som skulle ta emot skörden efter razzian och föra den till Alex. Men var fanns Vilhelm tvåan? Rath såg sig omkring. Överallt på gatan, både på trottoaren och körbanan, låg det byggmaterial. Stålbalkar och rör, som fotgängare och bilar måste runda, till bygget av tunnelbanan under Hermannstrasse. Under tiden hade fångtransportens

förare klivit ut och vinkade nu åt kommissarien. Rath svor och klättrade upp på en hög med brädor, och därifrån fick han syn på porrkejsaren: framåtböjd sprang mannen nerför Hermannstrasse med fladdrande hängslen, i riktning mot Hermannplatz.

»Halt! Polisen! Stanna!« skrek Rath.

Ropet blev startskottet för Vilhelm tvåan. Mannen räta-
de på sig och satte full fart tvärs över körbanan och upp på
trottoaren, där han bryskt knuffade undan några förbipas-
serande.

»Ta fast honom!« ropade Rath. »Detta är en polisope-
ration!«

Ingen reagerade.

»Bespara dig mödan«, hörde han en bekant röst bakom
sig. »Här hjälper man inte snuten.« Wolter klappade ho-
nom på axeln. »Spring«, sa Onkeln och satte fart. »Nu tar
vi den rätten!«

Rath häpnade över hur snabbt Wolter sprang, trots sin
våldiga kroppshydda, nerför den lätt sluttande Hermann-
strasse. Det var knappt att han hann med. Först strax före
Hermannplatz kom han ifatt Onkeln.

»Ser du honom?« flåsade Rath. Han hade fått håll och
måste stödja sig mot en gatlykta. Först nu märkte han att
han höll hatten i handen och satte den på huvudet. Wolter
nickade mot Hermannplatz. Framför dem steg en gigan-
tisk koloss mot himlen – nya Karstadts stålskelett. Varu-
huset vid Hermannplatz skulle förläna det präktiga torget
en air av New York. Invigningen var planerad till sommar-
en, men nu var det bara en enda stor byggnadsställning,
flankerad av bygghissar och kranar. De båda tornen på
nord- och sydsidorna var nästan sextio meter höga. Och
nu sprang Vilhelm tvåan mot byggnadsplatsens södra sida,
tvärs över den stora korsningen, förbi de tutande bilarna.
Det var nära att han blev överkörd av spårvagn 29 som just

rullade uppför Hermannstrasse, men i sista sekunden hop-
pade han undan och försvann ur sikte för de båda poliser-
na som måste vänta tills spårvagnen skramlat förbi. Och
därefter såg de inte röken av sin man. De sprang över kors-
ningen med ett öga på torget.

»Han kan i alla fall inte ha hunnit ner i tunnelbanan«,
menade Wolter.

»Men *det där* kan han ha hunnit«, sa Rath och pekade
på byggplanket. En brädvägg, säkert två meter hög och ta-
petsrad med affischer, skilde byggarbetsplatsen från folk-
vimlet på Hermannplatz.

Onkeln nickade. De närmade sig byggnadsplatsen, blick-
en sökte efter stället där mannen kunde ha klättrat över
planket. *Värna era rättigheter! Demonstrera på första maj!*
hade någon målat med röd färg tvärs över planket och i
samma veva förstört några reklamaffischer.

Där! Affischen!

Rath såg på Wolter. Han måste ha upptäckt den i samma
stund. De gick fram till *Sinalco*-reklamen och undersök-
te den närmare. Över s-et och under c-et fanns det revor i
papperet. Avtryck av smutsiga skor. Det var inte skadegö-
relse. Det var spår efter någon som klättrat.

Wolter lyfte upp Rath som hivade sig upp för det hala
fuktiga träet och kikade över planket. Och faktiskt, där
var han! Vilhelm tvåan sprang mot Urbanstrasse och hade
nästan hunnit fram till andra sidan av byggarbetsplatsen.
En rejäl sträcka, varuhusets fasad upptog torgets hela lång-
sida, säkert omkring trehundra meter.

»Han är på väg mot Urbanstrasse!« ropade han till On-
keln, vräkte sig över planket och återupptog jakten. Om
Wolter spärrade vägen för honom på Urbanstrasse så hade
de honom i en rävsax. Vilhelm tvåan hade upptäckt Rath,
blicken såg allt mer jagad ut. Den falska kejsaren var nu i
höjd med det norra tornet, sprang förbi en bygghiss och

fortsatte rakt mot planket som vette mot Urbanstrasse. Snart satt han i fällan! Men plötsligt gjorde karln helt om och försvann in i byggnadsställningarna bakom hissen – och snart såg Rath hur han klättrade uppför stålroren, flink som en råtta. Så lätt gav han inte upp. Rath satte efter.

Det var omöjligt att ta samma väg. Porrkejsaren måste vara fasadklättrare eller akrobat. Eller bådadera. Ingenting för en polis utan cirkuserfarenhet. Rath bestämde sig för byggnadsställningen och svingade sig upp på första bästa stege. Försiktigt, våning för våning, klättrade han upp, hela tiden noga med att inte förlora den klättrande mannen ur sikte. Det var söndag, den enorma byggnadsställningen låg övergiven. Bara två ensamma män rörde sig i det gigantiska virrvarret av stål och trä. Sedan tog stegen slut. Byggnadsställningen upphörde på sjunde våningen, högre skulle huvudbyggnaden inte bli. Men bygghissen vid nordtornet såg ut som en avbruten skyskrapa och fortsatte ytterligare ett par våningar upp. Och där klättrade Vilhelm. Tänkte han ta sig upp till tornets topp? Det verkade nästan så. Rath stönade. *Titta inte ner bara*, sa han till sig själv, *titta inte ner!* Kejsaren klättrade vidare i hissråmen. Sextio meter över marken. Rath försökte låta bli att tänka på höjden och riktade blicken rakt fram. Han måste gå några meter över sviktande plankor för att ta sig till nordtornet. Nästa byggnadsställning, nästa stege, och klättrandet fortsatte. Kejsaren syntes inte längre till. Strunt samma, fortsatt bara, de skulle nog ta fast honom. Och snart nådde han toppen på byggnadsställningen runt tornet. Rath var helt utpumpad och lutade huvudet mot en kall stålbalk.

Han flåsade och såg sig omkring. Var är karln?! Inte spår av honom. Varför kunde den jäveln inte bara ge sig? Han måste ju fatta att han inte skulle komma undan!

Han tog ett hårt, krampaktigt grepp om stålbalken och tittade ner. Varför lockades han så av djupet, samtidigt som

det gav honom panik? På Hermannplatz myllrade det av småpluttar, kors och tvärs rullade leksaksbilar. Han blev svag i knäna. Över takåsarna kunde han se långt bort över Kreuzberg, mitt i hushavet järnvägsstationen Görlitzer Bahnhofs stora stationshall och långt där borta i fjärran kraftverket Klingenbergers skorstenar mot den grå himlen.

Han tvingade upp blicken igen. Var befann sig den falska kejsaren? På väg ner? I så fall väntade Onkeln på honom där nere. Men om typen fortfarande klättrade omkring här uppe så var det *hans*, Gereon Raths, uppgift att fånga in råttan, med eller utan höjdskräck. Han försökte lyssna, men vinden ven för mycket. Försiktigt klättrade han ner en våning, där det åtminstone var lite lä.

Och plötsligt stod Vilhelm tvåan framför honom.

Karln verkade lika förskräckt som kommissarien. Ögonen vidöppna, halva lösmustaschen hade trillat av under den vilda flykten.

»Stick, din snutjävvel!« sa han. Rösten lät nervös och skarp. Allt annat än majestätisk. Och det fanns något galet i blicken, ett intryck som förstärktes av det utsmetade teatersminket.

Kokain, tänkte Rath i samma sekund, *han går på koks*. Han hade nog dragit en lina inne på toaletten. Då kunde man bli hög som ett hus.

»Du, kompis«, sa Rath och försökte låta så lugn som möjligt, »inse att du inte kommer undan. Efter det här klättrandet kan du väl vara bussig och bespara oss åtminstone lite besvär.«

»Det kan du glömma«, sa mannen. Plötsligt hade han något metallglänsande i handen. *Man tackar*, tänkte Rath, *en koksare med puffra*.

»Stoppa undan den där grejen«, sa han. »Eller ge den till mig. Jag lovar att jag inte har sett någon pistol i din hand. Och inte heller att du hotade en tjänsteman.«

»Är sagostunden över nu, ditt rövhål?«
»Förolämpning av tjänsteman kan jag också glömma.«
»Ett hål i pannan då, kan du glömma det också kanske?«
»Jag vill ju bara prata med dig.«

Vapnet i handen darrade lite. Rath såg att det var ett finkalibrigt vapen, men de stod så nära varandra att det kunde räcka för att döda en människa.

»Du försöker bara snacka bort mig, din snutjävvel! Tills din kompis kommer hit och hjälper dig!«

Koksaren visste inte hur rätt han hade: Rath såg hur Wolter långsamt klättrade upp på plankorna bakom mannen.

»Min partner väntar på dig där nere«, sa han. »Honom kommer du inte förbi, även om du skjuter mig. Han har nämligen också en pistol, och den är mycket kraftigare än din leksakspuffra.«

»Ska jag kanske visa vad leksaken går för?«

Mannen höjde pistolen, men i samma sekund kastade sig Wolter över honom bakifrån. Med båda händerna grep han tag i kokainistens högerarm. Den med pistolen. Wolter sträckte sig efter vapnet. Till slut fick han tag i det...

Då avlossades ett skott.

Rath hörde hur projektilen ven precis förbi örat och slog in i trä som splittrades. Han duckade instinktivt.

Den falska kejsaren såg förskräckt ut och glömde för ett ögonblick bort att försvara sig. Wolter tog tillfället i akt och dunkade skjuthanden allt vad han orkade mot en stålbalk. Mannen skrek av smärta, vapnet trillade ner på plankorna. Onkeln vred runt på typen och gav honom en rak höger i mellangärdet. Mannen vek sig, medan den kraftiga polisen följde upp med en vänsterkrok som slutgiltigt knockade kejsaren. Wolter sparkade i sidan på den medvetlöse mannen och fnyste.

»En sån jävvel!«

Han kedjade mannen vid byggnadsställningen med handklovar och plockade upp hans pistol.

»Nära ögat, Gereon«, sa han. »Du borde ha dragit ditt vapen.«

»Jag behövde ha händerna fria när jag klättrade.«

Rath visste att Onkeln hade rätt: det var en illusion att inbilla sig att man kunde klara jobbet på sedlighetsroteln helt utan skjutvapen. Polisen var trots allt polisen.

»Tack, kollega«, sa han till slut, när han märkte att Wolter inte tänkte tjata om saken.

»Tack, *partner*, säger vi här i Berlin«, sa Wolter och klappade honom på axeln. Överkommissarien tog fram en fickkniv, fällde ut den och gick fram till tvärbalken bakom Rath. Efter en liten stund hade han karvat ut kulan ur träet. Han tog den mellan fingrarna och gick till koksaren som hade vaknat igen och låg och ryckte i handklovarna. Wolter gav honom en kraftig örfil – blodet sprutade ur näsan. Förskräckt såg mannen på polisen som hade satt sig på huk precis intill och höll upp projektilen framför näsan på honom.

»Du borde tacka mig, ditt rövhål«, sa Wolter.

Rövhålet spottade blod.

»Och vet du varför?«

Stressade, flackande ögon.

»Jag har just räddat dig från schavotten som polismördare.«

Mer blodspott.

»Men försök till polismord är illa nog. Vet du vad vi gör med folk som dig?«

Huvudskakningar.

»Inte? Då ska du lyssna noga på mig: du skickas till Plötzensee, och där ser vi till att du blir inlåst med de riktigt tuffa gossarna. Sedan berättar vi att du gillar att sniffa på småflickors trosor. Och vet du vad de gör med barnknullare i Plötzensee? Vakterna är inte så dumma att de lägger sig

i. Jag vet folk som hellre hade skickats till schavotten, som hellre hade skjutit en polis än krånglat med honom.«

Upprörda blickar.

Wolter såg på Rath.

»Vad ska vi göra med skithögen?« frågade han.

Rath ryckte på axlarna. Onkeln vände sig mot koksaren.

»Fattar du inte att vi är de enda vännerna du har i den här tråkiga världen?« Han snurrade på projektilen mellan fingrarna. »Kolla, vilket bevismaterial. Den här kulan sköt du mot min partner. Och träffade nästan.«

Han stoppade den i kavajfickan.

»Men vem vet, kanske har kulan aldrig avfyrats?«

Wolter väntade tills mannen hade smält hans ord. Sedan tog han pistolen, grep den i pipan med spetsiga fingrar och lät den pendla. Likt en varietéhypnotisör som försätter en frivillig ur publiken i hypnos. Koksögonen försökte följa vapnets rörelser.

»Bra modell. Liten och behändig.« Wolter visslade mellan tänderna. »O, en Lignose Einhand, eller hur? Kaliber 6.75. Med dina fingeravtryck. Sånt gillar domarna.«

Han stoppade pistolen i kavajfickan.

»Och det är helt upp till dig om en domare någonsin får se den.«

Äntligen fick koksaren mål i mun.

»Vad vill du, snut?« flämtade han. Pupillerna flackade oroligt fram och tillbaka. I blicken syntes en blandning av fasa och hopp.

»Jag försöker förklara för dig att det är helt upp till dig hur rosenskimrande din framtid kommer att te sig. Det är busenkelt. Lyssna noga, jag säger det bara en gång! Från och med nu tillhör du mig och min partner.« Wolter pekade på Rath som långsamt kommit närmare. »Om vi har frågor till dig, då ska du vara beredd att svara så fort vi dyker upp. Alltid. Dygnet runt.« Han tog av handklovarna och

drog upp honom på fötter. »Låt oss pröva direkt och se om du har fattat. Om du är duktig behöver du inte ens följa med till presidiet.«

»Jag har aldrig tjallat på nån! Ni får skaffa en golbögen annanstans!«

»Någon gång är alltid första gången. Det borde väl en sådan som du veta.« Wolter log ett nästan charmerande leende. »Tro mig, man vänjer sig snabbt. Och ibland väntar rentav en liten belöning. Om vi är nöjda med dig.«

»Och om jag säger att ni kan dra åt helvete?«

»Tänk helt enkelt på vad jag berättade om Plötzensee! Det torde underlätta beslutet.«

De våta gatorna speglade alltjämt en vitgrå himmel och regntunga moln som drog fram över staden. En svart A-Ford rusade fram längs Kottbusser Damm med nedfälld sufflett. Wolter styrde sin bil förbi krypande söndagsbilister. Rath satt i passagerarsätet, försjunken i tankar, medan staden svischade förbi. På Alex väntade det egentliga arbetet: förhör, förhör och åter förhör. Porrligan hölls redan på halster i cellerna, en timme tidigare hade färskingen Jänicke tagit dem till Alex i Gröna Minnan. I arresten fick König och hans folk sitta på jäsning en stund innan man började bearbeta dem. Med all information som de klämt ur porrkejsaren, som lystrade till det borgerliga namnet Franz Krajewski, skulle ligan få det riktigt hett om öronen.

Den falska kejsaren hade pladdrat som en radioapparat. De hade pressat honom direkt uppe i byggnadsställningen innan de lät honom löpa. Rath hade fått en inblick i hur Wolter rekryterade sina informatörer. Han hade blivit överraskad av kollegans brutalitet. Nu satt de tysta bredvid varandra. Rath förstod att spektaklet i byggnadsställningen också var tänkt som en lektion för honom, nykomlingen från Rhenprovinsen. Wolter verkade ana Rath's tankegångar.

»Läser man in en råttas som han får man inte ut något ur honom«, sa han. »Då är det mycket bättre att han springer runt i Berlin och vet att vi *kan* bura in honom, då är han så skraj att han inte ens vågar fisa utan vår tillåtelse. Det ska du veta, karln kommer att bespara oss en massa arbete. Hoppas bara att han inte knarkar skallen av sig innan dess.« Han skrattade och klappade på sin kavajficka. »Varje gång han tänker på den här skiter han på sig av rädsla.«

Wolter hade fiskat upp kulan som var menad för Rath.

»Här«, sa han och räckte den till honom.

»Vad ska jag med den till?«

»Ta den! Det var trots allt *dig* han försökte döda.«

Wolter tryckte på gaspedalen efter att de hade passerat högbanan vid Kottbusser Tor. På Dresdner Strasse var det mindre trafik.

»Vi är partner«, sa Onkeln. »Nu delar vi till och med på en informatör. Detta stannar mellan oss, det angår ingen.«

Det stämde. De hade låtit Krajewski löpa, i strid med alla föreskrifter och lagar. Rath kände sig illa till mods över detta faktum, men kollegerna köpte deras historia: Tyvärr, mannen kom undan. Ingen sa ett ont ord när de återvände till Hermannstrasse i oförrättat ärende. Kollegerna skyllde kejsarflykten på beredskapspolisen som Krajewski hade slagit ner när han flydde. Det dåliga samvetet tystade munnen på grabben och fick honom att lägga manken till. När de finkammade ateljén hade han gjort allt för att kompensera för sitt misstag. Rath och Wolter övervakade arbetet, medan Jänicke eskorterade ligan till Alex. De hittade en massa plåtar och kopior, mer än tillräckligt för åklagaren. Och tillräckligt för att mangla König. På byggnadsställningen avslöjade Krajewski också att fotografen börjat filma sina begåvade artister. Detta var ingenting ovanligt. Pornografin hade blivit allt vanligare de senaste åren och allt fler exemplar av snuskhäftena såldes på gatan eller under disk,

och snart hade denna lysande inkomstkälla upptäckts också av dräggen inom Berlins filmindustri, som numera erbjöd så kallade upplysningsfilmer. I gårdsrum och illegala nattklubbar visades filmerna för de invigda. För det mesta i de välbärgade områdena i väst, eftersom biljettpriserna var betydligt högre än till vanliga bioföreställningar. Inte sällan tog de förmögna herrarna med sig några älskarinnor i akt och mening att genast omsätta det som visades på bioduken i praktiken. Detta kunde König inte organisera på egen hand, det var andra som drog i trådarna. Personer i filmindustrin, i stadens organiserade brottslighet och i de bättre kretsarna i väst. Krajewski nämnde inga namn, hur de än pressade honom. Kanske kände han faktiskt inte till några. Ändå hade de fått ur honom några upplysningar att överraska König med. Kanske rentav den svaga punkten som kunde fälla hela pornografiringen.

Rath undersökte projektilen som han hade fått av Wolter. Blank och oansenlig. Ändå hade den kunnat kosta honom livet. Han sneglade på Onkeln som just tutade åt en oförsiktig cyklist på Oranienplatz. Hade mannen med det gemytliga ansiktet räddat hans liv? I alla fall räddat honom ur en farlig situation. Ingenting i världen gav Gereon Rath rätt att kritisera Bruno Wolter. Visst, han hade brutit mot några föreskrifter, än sedan? Kanske var det helt enkelt mycket hårdare i den kalla storstaden än i Köln. Lika bra att vänja sig direkt.

»Om du vill lyckas här så får du inte sjåpa dig«, sa Wolter. Återigen överraskades Rath av att kollegan kunde tolka hans tystnad så väl.

»Lyckas här? På sedlighetsroteln?« frågade han.

»Ja, det är väl inte det värsta! Å yrkets vägnar driver vi omkring om natten i världens mest spännande stad. Och med världens sämsta rykte. Det är väl inte så pjåkigt? Jag vill i alla fall inte byta för min del. Och man vänjer sig snart

vid att somliga kolleger rynkar på näsan åt oss sedlighets-
snutar.«

Rath tittade på Wolter som hade blicken fäst på trafiken.

»Varför arbetar du inte på A-roteln? Med dina kontakter
och din erfarenhet?«

»På mordkommissionen? Om de vill ha min erfarenhet
och mina kontakter så är det bara att fråga. Jag är inte så
pigg på att arbeta med dem.«

»Men de har gott rykte!«

»Självfallet. Gennats pojkar, pressens favoriter, societe-
tens favoriter! Rån och mord ger dig bättre rykte än smuts
och snusk.« Wolter gav honom en taxerande blick. »Men
det är inte lätt att bli antagen. Gennat handplockar sina
mannar. Först måste du göra något stort. En riktig panggrej.
Då räcker det inte med att fånga en knullande kejsare.«
Han skrattade. »Men oroa dig inte: också vi vanliga dödliga
kriminalpoliserna får arbeta på Olympen ibland. A-roteln
lånar regelbundet inspektörer från andra avdelningar. Då
får du leva ut och leka mordutredare. Men tro mig: en
mordutredning är inte så spännande som man tror.«

»Det handlar inte om det.«

»Utan om vad då?«

»Jag var mordutredare förut. Det var i alla fall inte lång-
tråkigt.«

Detta hade han ännu inte berättat för någon i Berlin. Po-
lismästare Zörgiebel var den ende som hade sett Gereon
Raths hela personakt. Och Zörgiebel hade lovat sin gamle
dubror Engelbert Rath att hålla tand för tunga. Inte ens
kriminalråd Lanke kände till alla detaljer i den nya tjänste-
mannens tjänstehistoria. Wolter gav honom en kort blick,
höjde ögonbrynen och koncentrerade sig på trafiken igen.

»Och? Saknar du liken, kanske?« frågade han efter en
stund.

Rath tog ett djupt andetag. Med ens mindes han ett

blekt ansikte, en blek kropp, och det blodiga ingångshålet
i bröstet.

Han tittade ut genom fönstret och sa ingenting. Wolter
rundade den stora byggnadsplatsen vid Jannowitzbrücke,
som gav upphov till trafikstockningar också om söndagar-
na, och tog vägen förbi Märkisches Museum och över Wai-
senbrücke. Men också Alexanderplatz var en enda stor
byggarbetsplats. Tunga pålkranar drev bygget av tunnelba-
nan framåt och hade grävt upp nästan hela torget. Trafiken
leddes om över tjocka träplankor, byggplanken bildade
trånga gränder där horder av fotgängare skyndade fram i
trängseln. Tjocka träbalkar bar spårvagnsbron av stål över
Königstrasse. De hade redan svängt runt hörnet vid restau-
rang Aschinger när fällan slutgiltigt slog igen. Forden blev
stående bakom en gul dubbeldäckad stadsbuss som block-
erade den smala provisoriska körbanan. *Berlin röker Juno*,
berättade reklamen. Wolter svor högt. En yngling i söndags-
stass stod på bussens trappa som ledde till andra våningen
och räckte lång näsa åt dem.

Polispresidiets tegelstenskoloss låg redan inom synhåll.
Byggnadens smeknamn *Röda borgen* var ingen tillfällighet.
Det stora tornet i hörnet reste sig som en medeltida borg
över Alexanderplatz. Det hade tagit några dagar för Rath
att vänja sig vid att kollegerna syftade på presidiet när de
pratade om *Borgen*.

»Släpp av mig här så fixar jag krubb«, sa han. »Man tar
sig fortare till Borgen till fots än med bil.«

Knappt tio minuter senare klev han in på presidiet ge-
nom ingången från Dircksenstrasse. Här, på spårvagns-
sidan, hade kriminalpolisen sina kontor. Det regelbundna
slamrandet och gnisslandet från spårvagnarna som rullade
förbi utanför fönstren trummade sina rytmer dag som natt.
Konstapeln vid ingången hälsade på Rath som bar en pap-
perspåse från Aschinger i högerhanden. Tre bratwurst med

senap. I vänsterhanden var lådan med potatissallad. De var stamkunder. Hos Aschinger smakade det bättre än i kantin. Först skulle de äta i lugn och ro, sedan förbereda förhören. Det fick gärna dröja en stund innan de lät hämta den första kandidaten från arresten. Ligan måste hinna svettas lite. Magen kurrade när han gick uppför trappan. Bortsett från två koppar kaffe, en god där hemma och en dålig i 220:e vaktområdet, hade han inte fått i sig något i dag.

När han kom in i korridoren från det gråmålade trapphuset blev han stående en stund framför en flygeldörr av glas, på vilken det stod med stora vita bokstäver: MORDKOMMISSIONEN. Förlorad i tankar mindes han Wolters ord: *Gennats pojkar – societetens favoriter – handplockas*. I den långa korridoren bakom glasdörrarna öppnades just dörren till ett kontor. Mordutredarna hade fullt upp också på söndagarna. En ung kvinna stod i dörren och sa något in i rummet innan hon vände sig om och gick iväg genom korridoren. Genom glaset anade Rath konturerna av ett smalt ansikte, en beslutsam mun och mörka ögon under det svarta, moderiktigt kortklippta håret. En mörkröd klänning. En mapp under högerarmen. Kvinnans steg klappade snabbt och energiskt över den långa korridorens stengolv. När hon hälsade på en mötande kollega trollade leendet fram en liten grop på vänster kind.

»Gå inte vilse nu«, väckte honom en röst ur dagdrömmen. Han vände sig om, ertappad, och såg rakt in i ett skratande ansikte. »Du arbetar fortfarande hos oss«, sa Wolter och viftade med bilnycklarna.

Glasdörrarna for upp. Kvinnan förerade också tjänstemännen från E-roteln sitt leende när hon gick förbi.

»God dag«, sa hon. Rösten var ljusare än Rath hade förväntat sig.

Wolter tippade på hatten till hälsning, Rath lyfte på papperspåsen och framstod säkert som lite fånig och tafatt.

Kvinnan såg nyfiket på honom, nästan roat. Han sänkte handen med den prasslande påsen. Leendet flammade upp igen. Helt kort, och han visste inte om hon log åt honom eller med honom. Sedan gick hon vidare. Det mörkröda avlägsnade sig, försvann bakom nästa glasdörr och tonade bort. Han följde kvinnan med blicken. Onkeln skrattade och klappade honom på axeln.

»Nej, nu äter vi, sedan tar vi itu med arbetet. Du ser ju helt bortkollrad ut. När hade du en kvinna senast egentligen?«

»Fråga om något mindre komplicerat«, sa Rath.

»Inte så konstigt att du inte trivs på sedlighetsroteln«, sa Wolter menande, »du lever ju som en munk. Jag ska presentera dig för ett par tjejer.«

»Lägg av.« Efter historien med Doris hade Rath fått nog av kvinnor. Hon hade släppt honom som en het potatis så fort hetskampanjen började. Det låg inte ens ett halvår tillbaka i tiden...

»Kom igen nu!« Wolter släppte inte taget. »Jag känner riktigt trevliga tjejer! I vårt jobb får man ju se sig omkring. Som sagt, jag vill då inte byta.«

»Det verkar inte vara så illa på mordkommissionen heller.« Han pekade på glasdörrarna, fortfarande med Aschingerpåsen i handen. »Vet du vem det är?«

»Har du inte sett henne förut?« Wolter tog ifrån honom påsen. »Charlotte Ritter, stenograf på mordkommissionen. Kom nu! Käket kallar.«

3.

Nej, inte en gång till! De tänkte skicka upp honom på taket igen!

Lankes röst:

»Rath, ni får ta hand om detta, ni har ju vanan inne. Och tveka inte för länge!« Bakom kriminalråd Lanke stod kriminaldirektör Engelbert Rath, tigande, och bakom honom böljade ett hav av uniformerade poliser. Ögonen över kriminaldirektörens grå mustasch var iskalla och förebrående. Rath kände igen den blicken. Det var samma blick som fadern hade gett lille Gereon när han första gången kom hem med dåliga skolbetyg. Lankes högröda ansikte var ett tryne med ett sadistiskt flin på läpparna. »Sätt fart, Rath, upp med er! Hur många oskyldiga ska behöva dö innan ni lyfter på arset? Om ni tror att ni inte behöver smutsa ner era händer här, då misstar ni er!«

Rath såg upp mot taket som verkade ha blivit brantare och högre. Hur skulle han ens ta sig upp? När han såg sig omkring igen var alla kravallpoliser borta och hade ersatts av kvinnor. Med barn.

Det var då skjutandet började. Rad efter rad stupade kvinnorna till marken. Knappt hade första ledet mejats ner förrän nästa klev fram. Utan ett ord gick de som boskap till slaktbänken. Kvinnorna dog stumma, barnen skrikande. Ju fler kvinnor som sköts, desto fler barn föll in i skrikandet.

Plötsligt stod det en byggnadsställning intill huset. Rath glömde sin höjdskräck och hoppade upp. Han klättrade på stegar, högre och högre. Och snart såg han skytten. Med ett helt batteri av gevär vid sina fötter. I lugn och ro laddade han om, det ena vapnet efter det andra.

När Rath kom upp till den översta plattformen vände mannen sig om. Rath kände igen ansiktet. Skytten drog upp sin skjorta och visade en blek, mager bröstkörg. I mitten fanns ingångshålet efter skottet. Blodflödet hade för länge sedan sinat, såret var av det slaget som man finner hos liken på bårhuset. Kliniskt rent.

»Titta!« skrek skytten anklagande, nästan gråtfärdigt,

och pekade på hålet i sitt bröst. »Det här ska jag tala om för pappa!« Han tog upp ett laddat gevär.

Rath drog sitt tjänstevapen.

»Släpp geväret!« ropade han, men mannen siktade redan mot honom. Långsamt och koncentrerat, som på en skjutbana.

»Släpp geväret! Annars skjuter jag!«

Mannen reagerade inte.

»Du kan inte skjuta mig. Jag är redan död«, sa han och blundade med ena ögat. »Redan glömt?«

Då brast det för Rath. Det kunde inte hjälpas, han bara måste skjuta. En ohygglig vrede måste ut ur honom och den fann vägen till hans skotthand. Gång på gång tryckte pek fingret på avtryckaren, men Mausern gav bara ifrån sig ett ynkligt klick. Klick, klick, klick, lät det från vapnet, medan mannen siktade lugnt och långsamt, som i ultrarapid, tryckte in avtryckaren...

»Nej!«

Det var hans eget skrik som väckte honom. Plötsligt satt han upp i sängen, klarvaken. Kallsvetten rann nerför pannan, hjärtat rusade. Och klicket hördes fortfarande. Från fönstret. Där, igen! Väckarklockan på nattduksbordet visade halv två. Rath vräkte sig ur sängen, tog på sig morgonrocken och tittade ut. På trottoaren syntes ingen till. Nürnberger Strasse låg öde, vinden susade i träden. Men på fönsterbrädan låg tre, fyra småstenar. Alltså var det ändå någon som försökt väcka honom. Han öppnade fönstret och lutade sig ut.

Rath hörde hur den tunga husporten just öppnades. Sedan ett kort, gällt skrik.

»Vad står ni här och hänger för?« frågade en kvinnoröst. Sedan såg han en ung tjej, lite över tjugo kanske, kliva ut på trottoaren och in i hans synfält. Hon såg sig över axeln när hon gick och skyndade iväg mot taxistationen. Hade

Weinert haft dambesök igen? Rath kunde inte låta bli att le. Om Elisabeth Behnke bara visste! Hyresvärdinnan var nog med att hyresgästerna inte tog emot några damer på småtimmarna. Och den påhittige Weinert fick besök nästan varje kväll, utan att Behnke hittills kunnat ertappat honom. Men vem var det som Weinerts senaste kap stött på nere i porten? Vem hade skrämt henne?

Han funderade fortfarande när porten gick igen. Strax därpå ringde det på dörrklockan. Vid den här tiden på dygnet dånade den som en kyrkklocka. Sedan hörde han att någon bultade på lägenhetsdörren. Vem det än kunde vara så fick man inte föra sådant oväsen! Rath gick ut i den stora hallen. Dörren som ledde till hyresvärdinnans rum var stängd. Han hoppades innerligen att Behnke skulle fortsätta sova de rättfärdigas sömn tills han hade löst problemet. Weinert syntes inte heller till. Dåligt samvete, förmodligen.

Då knackade det igen på dörren.

»*Kardakov!*« ropade en främmande basröst som bara dämpades en smula av den stängda dörren. »*Aleksej Ivanovitj Kardakov! Atkroj dver! Eta ja, Boris! Boris Sergejevitj Karpenko!*«

Vem det än var – nu räckte det! Så här fick man inte komma och väsnas!

Han slet upp lägenhetsdörren, och där stod en sliten gestalt, med blågröna ögon, och såg förvånat på honom. Det rufsiga mörkblonda håret hängde ner över pannan. Magert ansikte, orakade kinder. En dunst av alkohol slog emot Rath's näsa.

»Vad är det fråga om?« sa han till mannen, som fortfarande stirrade på honom med glasartade ögon. Svaret uteblev. »Ni borde gå hem och lägga er i stället för att knacka på andras dörrar mitt i natten.«

Mannen sa några ord på ett språk som Rath inte förstod. Ryska? Polska? Det kunde han inte avgöra, men han var

säker på att främlingen hade frågat honom om något. Vad stod på? Hittade mannen inte hem?

»Hur sa?« frågade han. »Talar ni tyska?«

Främlingen upprepade sin fråga. Rath förstod bara att det handlade om någon som hette Aleksej. Nej, det här ledde ingenvart.

»Beklagar, jag kan inte hjälpa er«, sa han. »Gå hem nu. God natt!«

Knappt hade han stängt dörren förrän bultandet började igen.

»Nu räcker det«, svor Rath och slet upp dörren igen. »Om ni inte genast försvinner så får ni med mig att göra!«

Mannen knuffade honom åt sidan och stormade in. Bara en dörr i hallen stod öppen – till Rath's rum. Och just dit raglade den berusade. Rath störtade efter. Främlingen stannade mitt i hans rum och såg sig omkring, liksom sökande. Jävla idiot! Tror han att han bor här kanske! Rath grep tag i mannens krage. Han trodde att den berusade var en lätt match, därför blev han överraskad av det häftiga vredesutbrottet. Med ett skrik vände sig främlingen om och tryckte upp honom mot väggen. En stark underarm pressade mot halsen, ansiktet kom så nära att den alkoholmättade andedräkten blev nästan outhärdlig.

»*Gde Aleksej? Sjto s nim?*« fråste mannen och lade till ännu en babylonisk harang. Rath placerade ett hårt knä i mannens underliv. Främlingen vek sig, men rätade snabbt på sig. »*Job tvaju mat!*« skrek han och måttade ett slag, men Rath duckade skickligt. Näven träffade det stora klädkåpet i nygotisk stil och slog loss en plankan i sidan.

Nu fick det vara nog! Rath tog ett hårt grepp om mannen, vred upp ena armen på ryggen och tryckte ner honom till golvet. Lägenhetsdörren stod fortfarande öppen, i trapphuset var det mörkt. Den berusade röt några obegripliga ord och försökte desperat ta sig ur det hårda greppet.